

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnabrvngensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Pars II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

P A R S S E C U N D A.

D E C R E T U M I.

De Ecclesiastica immunitate.

Detestanda iniquorum perversitas, Laicorum in Clericos inveteratum odium, usurpatio potestatis indebita, quanta in Ecclesiasticam immunitatem, jure divino exemptam, Canonum sanctionibus & Imperatorum legibus privilegiatam, commiserint illicita, longe lateque fama notorium; publica &, in Nostra Diocesi, injuriosa transgressionum evidentia id probat. Volentes igitur, conveniente zelo, jura, quovis modo violata, in integrum restituere, ac reddere intacta; principio innovamus Concilia omnia generalia, Apostolica & Imperiales sanctiones, ac ea speciatim quæ in Provincialibus Decretis, sub D. Engelberto maxime, & piæ memoriæ Henrico, Archiepiscopis, in favorem Ecclesiasticæ libertatis, & contra ejus violatores, decreta; ac, quicquid in contrarium hactenus, à quavis potestate, quovis quæsito colore aut modo, promulgatum, cessum, datum, actum, factum, cassamus & annullamus, revocamus & restituimus.

Ac, ne de cætero tam iniqua Nostram habeant pulsare audientiam, sub pœnis legalibus, Canonici censuris, aliisque arbitrariis, & gravi Nostra indignatione incurrendâ, strictissime mandamus, ne ullus in personas Ecclesiasticas, eorum bona & loca, contra juris Canonici & civilis constitutum, sibi quicquam vendicat, aut Clericum coram sæculari giudice conveniat, aut multam & pœnam vel indignum & sordidum ei munus imponat, minus illum captivitate vel vinculis coercere audeat, verum Nobis vel Nostrò Vicario malefactorem Clericum denunciât.

Animadvertentes etiam, contra juris communis præscriptum ac provinciales sanctiones, domus Canonicales, ac Vicariales, non solum à Laicis, verum & Judæis, Hæreticis, Concubinis, ac eorum spuris, non absque exiguo Ecclesiasticorum dedecore inhabitari: hinc serio ac districtè præcipiendo mandamus, ut intra duorum mensium spacium, quod præfatis omnibus & singulis pro peremptorio termino assignamus, à dictis habitationibus excedant; quasvis etiam elocationes, pactiones, aut contractus quoscunque, hactenus factos, cassamus; ac severe etiam inhibemus, ne ullæ tales impostæ fiant, nisi de speciali Nostra licentia, in scriptis obtenta. Volumus etiam & mandamus, ut infra terminum præmissum, à Nobis constitutum, prædicti incolæ

elocationum contractuumque literas coram Nobis exhibeant, ut, iis lectis & examinatis, Nos, quod jus & æquitas dicitat, aut ratio postulat, statuere possimus.

Quia etiam immunitati Ecclesiasticæ è diametro contrariatur, ædes Laicorum in Cæmeteriis erectas esse; severe prohibemus, ne in posterum ullæ tales habitatioes, quovis quæsito colore aut prætextu, constituantur; si quæ ruinam minantur, nullatenus restaurentur, nisi Nostrò consensu, in scriptis obtento. contrarium attentare præsumens, condigna animadversione puniatur; ac domorum locagium in usum Ecclesiæ cedat.

D E C R E T U M I I.

De Testamentorum & Legatorum jure.

AD abolendam pravam corruptelam, & Clericorum temeritatem, qui, in argumentum suæ finalis impœnitentiæ, fructus Præbendarum suarum, annosque gratiæ, Concubinis vel spuris suis legant, rigor Ecclesiasticus debet exerceri. Quare, sub anathematis vinculo, prohibemus, ne Clerici de cætero, annis gratiæ abutentes, de rebus Ecclesiæ, fructus beneficiorum, spuris & concubinis relinquendo, aliquo modo disponant; aliter factum non teneat; &, quod taliter relictum est, Ecclesiæ applicetur; ac ipsi Ecclesiasticæ careant sepulturâ. hoc præfenti constitutionis decreto revocantes & infirmantes, in fraudem Jesu Christi & pauperum, hæreditates, annos gratiæ, aut donationes, suis Focariis & spuris factas, relictas, & relinquendas.

Cum etiam in contrarium nihil magis conveniat, ac jura strictissime id ipsum exigant, ut extrema hominis voluntas rationabilis tantum suam habeat executionem: hinc, universis Nostræ jurisdictioni subjectis, Ecclesiasticis & sæcularibus, sub interminatione divini judicii, & excommunicationis sententia, quam in contrâ facientes, sex dierum monitione præviâ, in his scriptis ferimus, ne testamenta & ultimas fidelium Ecclesiasticarum vel sæcularium personarum, quas jura à Testamentorum factione non prohibent, voluntates, maxime ad usus pios & animarum salutem se extendentes, earumque executionem impediunt, negligant, vel ultra anni spacium retardent; alioquin, anno elapso, sine ulla monitione præviâ (cujus vicem hoc præfens decretum habeat,) ipso jure ad Nos, ut Episcopum Diocesæsanum & loci Ordinarium, devolutum esse decernimus.

Sub eadem poena, nolumus, ullum etiam saecularem, testamentorum & causarum earum occasione, se de earundem cognitione quovis modo intromittere; sed earum, & piarum dispositionum, tam in ultima voluntate, quam inter vivos, cognitio ad Nos Nostrumque Officiale remittenda erit. Clericorum autem Testamentorum insinuationes & approbationes intra dies triginta à morte Clerici peti volumus, ab iis, ad quos id de jure vel consuetudine spectat, ac obtineri, sub poena intestati.

Nostro etiam erigendo & habendo Seminario, ut Clericorum quilibet pio legatorum jure, pro modo facultatum suarum, concurrat, mandamus, sub poena congruae ex hereditate subtrahendae quantitatis.

Vtque piarum dispositionum certa habeatur notitia; sub poena suspensionis ab officio, teneatur Notarius quilibet Testamenta vel pia legata, ac pias donationes etiam inter vivos factas, intra menses tres Nobis aut Nostro Officiali denunciare. cujus decreti tenorem, lingua vulgari versum, propediem promulgabimus.

DECRETVM III.

De vita & honestate Clericorum, nec non damnabili Simonia vitio & usurarum.

Dierum crescente malitia, Clericorum vitam & mores, cum suspiriis vidimus, currere in deteriora; siquidem alios habitu milites, alios immunditia communes, alios exquisita nimium delicia comptas feminas offendimus. propter quod, iuxta indignatione commoti, omnes & singulos serio in Domino hortamur, ut, vita inculpatione, omnibus bono exemplo praelucere studeant; vestibus utantur nigris; Praelati, si voluerint, violacii, pallio usque ad talos protenso, ac tunica ad minimum ultra genua defluente; absit forma peregrina; vanitas ac curiositas nulla notetur; materia, status qualitatem non excedat; tibialibus non nisi nigris utantur; à collaribus rugatis & acupictis abstineant; itineraria vestes usque ad iuras sint protractae; non vagis oculis, non effreni lingua, aut petulanti tumidoque gressu incedant, sed pudorem, & verecundiam mentis, simplici habitu incessuque, ostendant; coetibus non misceantur, ubi amatoria & turpia cantantur, aut obsceni motus corporum, choreis & saltationibus effertur; domesticae vero vestes ac interiores statui Clericali convenientes sint; ac corona, in illis qui breve alunt capillitium, singulis quindenis, in aliis autem, singulis duntaxat mensibus, renovetur.

A commestationibus & ebrietatibus omnes

cessent; tabernas nulli, nisi in itinere constituti, necessitatis gratia, ingrediantur. ab alearum, gladiatorum, hastarum, aliorumque lusu, de jure prohibitorum, exercitio prorsus abstineant. negotiationibus, quaestus gratia, nulli occupentur. Laicis non inferviant; arma non portent.

Omnibus & quibuscunque Clericis serio etiam praecipimus, ut ab omni concubitu, aut quavis immunditia, abstineant; nec ullam posthac cum Focariis conversationem aut colloquium, quovis quaesito colore aut praetextu, habeant; sub poena privationis beneficiorum suorum, ipso facto incurrenda, aliisque arbitrariis, Nobis, contra immorigeros & inobedientes, reservatis.

Si qui vero inantea hoc crimine sint notati, eos paterne monemus, quatenus ad Dominum, abs quo fornicati sunt, redeant, nec non, in signum manifestae emendationis, intra novem dierum spatium post praesentium publicationem, quorum dierum tres pro primo, tres pro secundo, & tres pro tertio & peremptorio termino, iis praefigimus, suas Focarias aut Concubinas à se & earum cohabitatione prorsus removeant, ac earum frequentationem ac contubernia fugiant, nec ad se denuo, sub quavis ratione, accedere permittant. quas & Nos, extra Civitatem intra dies quatuordecim sequentes, in Civitate vero intra mensis spatium extra urbem, & una dietam minus à loco, relegamus, poena Nobis arbitraria contra contumaces reservata. Nolumus etiam, qui incontinentiae nota notati fuerunt, quod ad officium aliquod posthac admittantur, aut tollerentur, nisi Nostro speciali consensu accedente. Concubinas etiam, nisi paruerint, casta aut publica infamia notari & ex Diocesi Nostra relegari faciemus.

Grandi quoque desiderio cupientes, ut hujusmodi immundi ac damnati criminis perpetua, quantum fieri potest, aboleatur memoria; volumus, ut suorum illegitimos abstineant praesentia, tam privata quam publica; carnales suas filias, à se abdicantes, ac in probatorum hominum honesta servitia vel curam demandantes; de caetero, casto Domino, casto corde & mundo corpore, fideliter servientes. Et, quia propria diligenti inquisitione, Concubinariorum, Clericorum, & maxime Presbyterorum filios, contra Canonicas sanctiones, in patrum beneficiis constitutos, invenimus; districtè mandando praecipimus, ne deinceps Clericorum filii in beneficiis patrum, aut aliis quibuscunque, in Nostra Diocesi, ministrare praesumant; alioquin ea beneficia, tanquam contra juris dispositionem occupata, ex tunc inantea vacare decernimus, & eorum collatoribus licentiam, talia idoneis conferendi, assignamus; nisi cum eis à sancta Sede Apostolica desuper dispensatum fuerit: Clericorum

rum

DECRETVM IV.

De Ecclesiasticis beneficiis, eorumque Collationibus, rebus Ecclesia, ac Provisoribus.

rum filiis, & aliis illegitimè natis, beneficiis, Nostrarum civitatis & Diocesis, injungentes, ut, infra mensem à publicatione præsentium, de suis dispensationibus, tam super eo, quod in Ecclesiis patrum ministrare, succedere, & in eis beneficia obtinere valeant, quam super defectibus suis, & pro obtinendis uno vel pluribus beneficiis, à Sede prædicta obtentis, coram Nobis vel Nostro Vicario fidem faciant.

Detestabile Simoniaë crimen, quod hac in Diocesi Nostra (prò dolor) satis invaluit, quam longissime proscripsum volumus. Quapropter omnes & singulos, quicumque, pecunia aut pactioe illicita interveniente, etiam si hoc, paterna cupiditate, filio in ætate minorum renni existente, à patre factum sit, beneficia Ecclesiastica vendiderunt & adierunt, tam ad restituendum accepta, quam dimittendum adepta, esse obligatos, declaramus, & hac Constitutione, sub pœna paratæ executionis, teneri; reservata Nobis ordinatione, statui dimittentium convenienti, renunciatione & dimissione prævia. Et, ne de cætero tam iniqua Nos offendant, sub pœnis, sacris Canonibus comprehensis, hoc detestabile crimen damnamus, & autores secundum eos secure castigari faciemus; irritum & inane declarantes, quicquid de cætero in Ecclesiasticis, vel data vel promissa pecunia, sub quocunque colore acceptum vel possessum fuerit. Hujusmodi Simoniacæ labe infectos, juxta juris communis præscriptum, non solum beneficiis ac officiis omnibus, verum & emolumentis, privatos, ac excommunicationis pœnæ subiectos, decernimus; à qua non nisi à summo Pontifice, vel à Nobis, absolvi poterint. Præcipimus quoque, in novellorum beneficiarum receptione, jura statutorum ac vinalium ita exigi ac dividi, ne à radice omnium malorum, cupiditate, profecta, jure merito credi valeant. Gratiitudinis etiam signa, uti essentialia non sunt, ita facultates dantium vel redditus beneficiarum ne excedant vel adæquent; ne legitima causa suspicionis Simoniaë vel cupiditatis detur.

Quod jure communi ac Provincialium Statutorum Decretis, circa enorme usurarum crimen, laudabiliter hæcenus constitutum est, præsentis sanctione renovamus. Quapropter omnes & quoscunque usurarios contractus, tam Laicorum quam Clericorum, quomodolibet contingant, sive in excessu pensionum ac præstationum, sive in emptionibus censuum ac reddituum annorum, damnamus, ac improbamus; & non solum contra tam abominabili vitio deditos, quam etiam notorios ministros usurarum, pœnis à jure Canonico præscriptis, privationis scilicet, communio-nis & sepulturæ, condignæque restitutionis, arbitraria animadversione Nobis reservata, procedemus.

CVm beneficia Ecclesiastica non nisi patrimonium Christi, ac Eleemolynæ, fidelium liberalitate concessæ, merito vocari possint, ideoque ad quos, tam de jure, quam alio legitimo titulo, eorum collatio spectat, diligenti studio advigilare tenentur, ut tales iis præficiantur, qui idonei, vita ac moribus commendabiles, ac Ecclesiis non inutiles futuri sperantur; electiones, præsentationes, ac nominationes, aliqua forsitan gratitudinis specie velatæ, Simoniacam tamen pravitatem continentem, caveantur. nullæ fiant resignationes, etiam in favorem. cessiones, translationes, ac permutationes, non aliter quam jure communi constitutum est, permittantur.

Hortamur etiam ac serio commonemus Collatores, ac eos qui jus præsentandi habere quomodolibet dignoscuntur, ne ministris suis familiaribus, aut etiam consanguineis, beneficia ita conferant, ut laborum stipendia esse credantur, aut, secundum carnem & sanguinem concessa, quilibet judicare valeat.

Quoniam, pluribus in locis, fundationes Ecclesiarum, beneficiarum, & Capellaniarum, aut hæredes eorum, potestate, in qua eos Ecclesia hucusque sustinuit, abutuntur & abusi sunt, redditus beneficiarum mutilantes, supprimentes, & in proprios aut alios usus convertentes; Nos sic mutilata, aut suppressa quomodolibet, non aliter ac attentata, revocamus, annullamus, ac restitutionem plenariam Nostra Episcopali autoritate, sub pœna paratæ executionis, præcipimus; ac, ne de cætero simile quippiam fiat, sub pœnis juris stricteissime inhibemus. Monemus etiam Patronos beneficiarum, ut ea, quæ tam à sacris Canonibus quam Concilio Tridentino salubriter ordinata sunt, diligenter ac sedulo observent; ne Nos, pro muneris Nostri Episcopalis debito, quos inqualificatos judicaverimus, repellere cogamur.

Et quia, quod dolenter referimus, multarum foundationum institutiones esse vel perditas vel suppressas, earumque exemplar apud ipsos fundatores, seu eorum hæredes, sine dubio existere & conservari, justa ratione præsumimus; hinc omnes, ad edendum hinc sua jura intra mensem, obligatos esse volumus, sub pœna denegandæ investituræ donec prædictam præsumptionem coram Nostra audientia legitimis exceptionibus purgarint; reservata nihilominus Nobis, secundum sanctiones, pro rata fructuum, debita impositione onerum. In altaribus autem, cum juxta fundatorum mentem

*Sess. 25.
cap. 9.*

tem debitum officium non persolvi animadvertamus, ac omnia eo in genere confusa esse, non sine magna divinæ majestatis offensa conspexerimus; monemus omnes, ac serio in Domino hortamur, ut foundationibus repertis per omnia satisfaciant. Eos vero, qui beneficiorum fructibus hactenus gavisi sunt, nec ullum officium præstiterunt, juxta sanctorum Canonum declarationem, ad perceptorum restitutionem decernimus obligatos; de perceptis deliberaturi, quomodo conscientis, ac piis majorum foundationibus, satisfieri valeat.

Nullus etiam de ullo beneficio investitur, aut ad aliquod admittatur, nisi coram Nobis, aut Nostro in spiritualibus Vicario generali, aut iis quibus id competit, subinsertum præstiterit juramentum.

Ego N. juro & promitto obedientiam & reverentiam Reverendissimo & Illustrissimo Domino meo Episcopo Mindensi, & successoribus ejus Canonice intrantibus; beneficio, ad quod institui peto, secundum oneris annexi exigentiam fideliter deserviam, atque ab eo, sine ejusdem Domini Episcopi aut Vicarii ejus licentia, non discedam; nec bona & jura Ecclesiæ & beneficii ullatenus alienabo; & indebite alienata, quantum in me erit, fideliter recuperare studebo. Sic me Deus adjuvet, &c.

Volumus quoque, ac serio jubemus, ut, quæ hæretica pravitate, aut alio quovis modo, ex bonis aut rebus Ecclesiæ, alienata, oppignorata, aut hypothecata sunt, à pietissimis vero majoribus pro suarum salute animarum donata aut fundata fuerunt, omnes & singuli, Præpositi, Decani, Abbates, Priores, Collegia, Clerici, & beneficiati Diocesis, recuperare, juxta fidelitatis juramentum, quo Ecclesiis jure obstricti sunt, allaborent: Nostro consilio aut auxilio, urgente necessitate, ipsis non defuturi. Monemus insuper omnes & singulos Ecclesiarum Pastores, beneficiatos, quoscunque Clericos, beneficia Ecclesiastica quæcunque & quomodolibet nuncupata obtinentes, ut, intra spatium futuræ indictæ Synodi, omnium & singulorum bonorum & immobilium, jurium, actionum, censuum, seu reddituum, debitorum, ac aliorum quorumcunque, ad eorum Ecclesiam, vel eorum administrationi commissa Monasteria, vel beneficia, eorumque census, quocunque jure pertinentium, rationem diligentissime conquirant, & legale Inventarium, cum designatione confinium, & conditionem omnium quantum fieri potest, faciant; cujus Inventarii duo exempla legalia conficiantur, ac eorum unum in Archivio cujuscunque Ecclesiæ proprio asservetur, alterum ad Nos remittatur. Et, cum Canonicis contrarium sit institutis, ne bona, ad Ecclesiam spectantia, absque prævia Nostri licentia, alienentur, aut etiam ad longum tempus elocentur; præcipimus, ut in posse-

rum nullæ tales fiant, nisi causæ cognitione prævia.

In præsens autem, locationis titulo ad longum tempus vel perpetuo bona Ecclesiastica possidentes, monemus, ut intra tres menses, ad exhibendum eorum jura, coram Nobis vel Nostro Vicario compareant; quatenus in iis secundum præscriptam à sancto Concilio Tridentino formam procedamus.

Bonorum etiam Ecclesiasticorum memoria perpetua eorum, quæ vel in emphyteusin tradita, vel alio quovis nomine elocata, ut conferretur; Ecclesiasticis, cui hoc nomine Canon quotannis solvitur, eundem non nisi Notario vel testibus præsentibus recipiat, adjuncta & annotata declaratione recipientis, cujus fundi vel prati vel ædium nomine id exigat, & recognitione dantis, cujus nomine id præstet; copiâ Instrumenti ad Nos aut Nostrium Vicarium transmissâ.

DECRETVM V.

De residentia Clericorum.

Decens est, Clericum apud Ecclesiam suam residere, & personale servitutis debitum ministerium Deo & Ecclesiæ exhibere. Quapropter districte monemus, ut, quorum fundationes personalem residentiam exigunt, ipsi personaliter resideant, sub pœna suspensionis à perceptione fructuum, & graviori, contumacia etiam crescente, arbitraria, Nobis reservata. Nullæ etiam dispensationes, quæ juri contrariæ sunt, collusiones, aut dissimulationes, de non residendo, cuiusquam suffragentur. Ubi verò legitima absentia causa fuerit, illa, per Superiores examinata, admittatur.

Prælatos, Scholasticos, Cantores, & Custodes, aliosque, curam animarum habentes, strictius obligatos, hortamur, quatenus, urgente necessitate, non nisi cum Nostri, aut Vicarii Nostri licentia, idoneo ac approbato Vicario, cum congrua mercedis assignatione constituto, ad modicum tempus absint.

Quia etiam, non absque singulari animi Nostri mœnore conspeximus, aliquos de Clero Nostro, propriæ vocationis ac professionis oblitos, amore libertatis, militiæ nomen dedisse, contra expressâ hujus Ecclesiæ Statuta, aliasque Canonicas sanctiones; hinc iis omnibus & singulis, in virtute sanctæ obedientiæ severe præcipiendo, mandamus, ut, intra hanc Synodum Nostri & Festum Palchæ proximum, bello armisque se abdicent, & ad Ecclesias, quibus ascripti sunt, redeant, ibidemque se qualificent, ac muneri suo diligenter satisfaciant; aut aliâs contra eos, juxta sacro-

rum

rum Canonum præscriptum, etiam ad suorum privationem beneficiorum aliasque arbitrarias pœnas, Nobis reservatas, procedemus.

DECRETUM VII.

De Parochis & Curatis.

DECRETUM VI.

De Prælatiis.

SI decens est, quoslibet subditorum curam exercere sollicitè, & per omnia, velut lucis filios, ambulare; hoc tamen præcipuè ab iis exigitur, qui, constituti per altitudinem dignitatis ut in specula, circa commissas sibi plebes, Pastorum simul & custodum partes implere tenentur, ac coram ipsis laudabilium operum exemplo lucere. Quapropter Prælatos omnes hortamur in Domino, ut, quod vocabulo sonant, merito præstent, suæ ac fraternæ salutis memores; nunquam se ab ovium suarum cura, mercenarii more, longo tempore subducant; in vim præstiti alias juramenti, bona, jura, ac privilegia Ecclesiarum commissarum, graviter defendant; illudque cordi habeant, ut, inter suæ curæ commissos, pacis tranquillitas vigeat, fervor charitatis exæstuet, invalescat concordia unitas, animorum identitas perseveret; in rebus difficilioribus, quæ vires superant, ad Nos recurrant; advigilent circa omnium & singulorum vitam ac mores, ut vitia extirpentur, virtutes plantentur, & officio suo quilibet satisfaciat; ut in Ecclesiis & Capitulis omnia decenter peragantur, nullæ inter sibi commissos lites ac discordiæ existant; si quæ obortæ fuerint, quanto citius terminare ac sopire studeant; graviores vero excessus, ac de quibus in publico constiterit, ad Nos referre non omittant. Nullus vero Decanorum, absque confirmatione, à Nobis petita & accepta, functionibus, muneri suo incumbentibus, se immiscere præsumat.

Cum Pastores in partem sollicitudinis Nostræ Episcopalis vocati sint, & ab iis subditorum salus & incolumitas fere dependeat; serio in Domino monemus, ut diligentem sibi commissorum curam habeant, contumaciam apud Ecclesias suas residentiam faciant, juxta foundationes frequenter Missas celebrent; quæ ad Ecclesiæ nitorem & munditiam spectant, studiose curent, ut, se decorem domus Dei in veritate diligere, doceant; pro concione ad populum singulis Dominicis festisque diebus, per annum occurrentibus, modeste & graviter dicant; si quæ vero testimonia ex sacræ Scripturæ locis adducuntur, vulgari lingua proferantur; sacras literas, non ex suo cerebro, sed ex sanctorum Patrum doctrina & sententia, explicabunt; nullas incertas historias, fabulas, aut alia quæcunque, quæ ad ædificationem non spectant, in medium proferant; materiam autem talem sumant, quæ captui auditorum conveniat; ipsique à vitiis, præsertim blasphemis, juramentis, conviciis, detractationibus, & ebrietate, abstinere conabuntur. monebunt subditos, ut utrique Magistratui pareant, præcepta Dei, leges ac cæremonias Ecclesiæ, nec non Concilii Tridentini Decretorum tenorem, laudabiles etiam hujus Diocæsis consuetudines, studiosè observent. Magistratum Ecclesiasticum, etiam civilem, publice pro concione carpere, perstringere, aut aperte objurgare, in ullam religiosam familiam aut statum Ecclesiasticum invehi, nequaquam præsumant. Si qui verò adversus alium querelam habent, coram Nobis aut Vicario Nostro deferre non omittant.

P A R S T E R T I A.

DECRETUM I.

De Regularium vita & disciplina.

Sub Nostra Pastoralis vigilantia & cura, de benigna Dei providentia, plurima Regularium Monasteria data, recognovimus hæcenus A catholicorum iniquâ usurpatione occupata; quorum nonnulla, de ejusdem Dei omnipotentis copiosa misericordia gaudemus esse restituta.

Ac, zelo convenientis charitatis cupientes, hæcenus militum diversoria & , ne quid gravius dicamus, incontinentiæ receptacula, denovo videre scholas pietatis & virtutum ornamenta; omnes sine differentia Regulares &

Religiosos monemus, ut se ipsos, & quomodo sua vota reddant Altissimo, cauta ratione inspiciant, continentiam & castitatem colant, ejusque conservandæ media amplectentes, secularia incauta negotia, ac ipsam damnabilem proprietatem, non aliter ac pestem, fugiant.

Abstineant ab omni familiaritate disparis sexus, etiam oculorum incauta concupiscentia; sua religiosa statuta sedulo servantes.

In quem finem, ne, dum terrena considerant, eorum conversatio, impedita, non sit callis; Regularium & Religiosorum Prælatiis jungimus, quatenus, pro necessitate & Monasterii facultatibus, juxta vocationis & Regulæ rationem, necessaria, tam in victu, quam in potu ac vestitu, decenter ac benigne subministrent.

Ingressum